

— Той ми стисна ржката! каза то.

Лѣкарътъ постоя малко, наведе се надъ болния и после се изправи. Сестрата сне кръстъ отъ стената.

— Умрѣ! каза момчето!

— Хайде сега, иди си, дете мое! каза лѣкарътъ. Твоята света длѣжностъ се свърши. Иди си и бѣди щастливо, — ти заслужавашъ това. Богъ да те пази! Прощавай!...

На трѣгване момчето се обърна къмъ умрѣлия и каза:

— Прощавай!...

И докато мислѣше, какъ да го назове, спомни си за нѣжното имѣ, съ което петъ дни подъ редъ бѣше се обръщало къмъ него и то каза:

— Прощавай, злочести татко!

„Кучето ни е болно!“

(Цвѣтна картинка).

Въ кжщи е тревога, голѣма тревога. Плаче Пенка, плаче Радка, плаче Колю, плаче и малкиятъ Митко — всички плачатъ, нищо не ги теши.

Отъ три дни Шаро, кроткиятъ, умниятъ, вѣрниятъ Шаро е боленъ. Лежи и нищо не яде.

По едно време Пенка млѣква. И се замисля. И казва: „Знаете ли какво? Дѣдо Тошо е ветеринаренъ фелдшеръ. Той цѣри добитѣкъ. Лани той излѣкува вуйчовия конь и стринината крава. Да занесемъ Шаро при него. Вѣрвамъ, че ще му помогне“.

Умна мисль. Всички я одобряватъ. Въ мигъ Колю докара колцата си, туриха въ нея слама, а отгоре покривка и внимателно сложиха отгоре Шара.

Ето ги предъ вратата на дѣда Тоша и почукватъ. Дѣдо Тошо излиза и любопитно гледа малките деца.

„Кучето ни е болно!“ жално продума Пенка, която бѣше взела Шара на ржце.

„Кучето ни е болно!“ повториха всички и едва ли не заплакаха. И не можаха повече нищо друго да кажатъ. И това, което устата не доизказаха, разбра се отъ тѣхните умолителни очички.